

# บทนำ



## ราวกับเป็นภคินีแห่งความพินาศ...

โอ้...จันทร์เจ้าเอ๋ย เจ้าจงเป็นพยานแต่คำคืนอันเป็นจุดเริ่มต้นแห่งความวิบัติของศาวิฐเถิด...

ยามที่ท้องฟ้าแห่งสนธยาแดงฉานซาบไปด้วยสีเลือดแห่งกองพระเพลิง ยามนั้นกลุ่มควันแห่งการเผาผลาญก่อตัวรวมกันตั้งม่านหมอกหนาทึบ กลิ่นเหม็นไหม้คั่งค้างตลบอบอวลชวนขนหัวลุก จนสยบสรรพเสียงใดๆ แห่งการสู้รบทั้งหลายให้สงบลงอย่างเงียบเชียบราวกับมิได้เคยเกิดขึ้น

เสียงโหยหวนอันน่าสยดสยองจากกองเพลิง แผ่กระแสรวดราวที่ติดตรึงสรรพสิ่งทั้งหลายให้นิ่งสนิทราวต้องด้วยมนตราแห่งความสังเวช

จะมีใครสักกี่คนที่จะทราบต้นกำเนิดของเสียงคร่ำครวญร่ำไห้ และจะมีอีกสักกี่คนในศาวิฐที่จะทราบว่า สมเด็จพระเจ้าสุทิดธรรม กับสมเด็จพระนางเจ้าธรรมาวดี อันเป็นที่รักของพวกเขากำลังจะจากไปแล้ว...จากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ...

แต่...ภาพอันเป็นความลับที่เกิดขึ้นภายในลานหินเขตพระราชฐานชั้นในแห่งศาว์ฐนี้ กลับกำลังถูกจับจ้องด้วยนัยน์ตาสีนิลคมกริบคู่หนึ่ง นุรุชผู้เป็นเจ้าของดวงหน้าคมเข้มที่นิ่งสงบปราศจากความรู้สึก ร่างสูงใหญ่ถูกพรางสนิทออยู่หลังพุ่มไม้หนาที่บอบอย่างไม่มีใครสังเกตเห็น

ครั้นเสียงคร่ำครวญแผ่วเบาเจียบหาย ร่างสูงจึงค่อยโค้งต่ำลงเพื่อส่งเสด็จด้วยความเคารพรำลึกยิ่ง ขยับตัวแผ่เร้นกายหลบหลีกจากลานกว้างในเขตพระราชฐานชั้นใน ผ่านกำแพงวังสูงใหญ่ลับหายเข้าสู่พงหญ้าสูงหนาไกลห่างจากพระราชวัง

การเคลื่อนไหวของเขาปราศจากเสียง...เจียบสงบ นุ่มนวล แผ่วเบา แต่รวดเร็วทัน

ร่างเล็กที่กำลังยืนรออยู่เบื้องหน้า ทอดสายตามองภาพพระราชวังที่ไกลออกไปด้วยสีหน้าและนัยน์ตาที่เก็บงำความคิด แม้เสียงแผ่วที่เขาสนใจทำก็เหมือนจะไม่รับรู้ใดๆ ทั้งสิ้น

เจ้าฟ้ามงกุฎเทวรัตน์ วิษุวนาถ

ทูลกระหม่อมน้อย...

ห้วงคำนึงของชายหนุ่มก็ได้แต่ขาดหวังอยู่เพียงเท่านั้น เมื่อเสียงเอ่ยนามเขาดังขึ้นแผ่วเบา

“นาคการันต์”

“ทูลกระหม่อมน้อย”

คำกล่าวขานรับทำให้พระเนตรดำขลับกลมโตคู่ นั้นหลุบลงต่ำอย่างผู้สะกดความในใจ

“ได้เวลาอันควรแล้ว เชิญเสด็จเถิดพระเจ้าค่ะ”

เจ้าชายองค์น้อยสดับฟังนิ่ง แต่พระเนตรคู่สงบกลับเริ่มส่องประกายวาวโรจน์ดูตัน ตวัดทอดมองหัวอำมรงค์ที่ทรงสวมด้วยพระ

พัคตร์เดียดฉันท์ แล้วทรงสรวลด้วยกระแสเยาะเย้ย

“เราอยากจะรู้แน่ๆ ถ้าไอ้เฒ่าพันปีนั้นมันค้นหา นาคราชา นี้ไม่เจอ มันจะทรมานทรมานขนาดไหนนะ” ตรัสแล้วก็ทรงนิ่งไป พระเนตร สลดลงอีก “แล้วเราก็อยากรู้แน่ๆ จะมีชาวศาวัฐกี่คนที่จะซาบซึ้งกับ สิ่งที่เสด็จพ่อเสด็จแม่ของเราเองของเราเองเข้าแลง”

“พระมหากษัตริย์คุณของทั้งสองพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ใหญ่ นัก พระเจ้าค่ะ อาจจะมีชาวศาวัฐไม่กี่คนที่ล่วงรู้ แต่แผ่นดินแห่งนี้ก็ตก เป็นหนี้วิษณุมาถอย่างไม่มีวันจะชดใช้ให้หมด”

คำกราบทูลเรียบเฉยของบุรุษนามนาคการันต์ทำให้เจ้าชาย เทวพันธ์ถึงกับทรงยักพระอังสา พร้อมกับเหยียดยิ้มริมโอษฐ์อย่าง ดูแคลน

“เปล่าหรือกนาคการันต์ วิษณุมาถต่างหากที่เป็นหนี้ชดใช้ให้ ศาวัฐอย่างไม่จบสิ้นสักที แต่หมดคราวนี้แล้วมันจะต้องจบสิ้นกันที่ มันถึงคราวที่ศาวัฐจะต้องชดใช้ให้เราบ้าง สักวัน...สักวันเถอะนะ นาคการันต์ พระเพลิงที่อาบท่วมวรกายเสด็จพ่อเสด็จแม่ จะต้องกลับมาแผดเผาแผ่นดินศาวัฐของท่าน...จะเสียดายก็แต่เราคงไม่มีโอกาส ได้มายืนดูเหมือนอย่างตอนนี้ แต่มันต้องมีสักวันหรือที่ นาคราชา จะนำความพิณาศมาสู่แดนศาวัฐอย่างที่ยังมันได้เกิดกับเราอยู่เสมอ”

“ทูลกระหม่อม”

“เอาเถอะ แม่ใจเราจะคิด แต่หน้าที่วิษณุมาถก็ต้องอยู่เหนือ ความรู้สึก ไม่ต้องห่วงไปหรือกนาคการันต์ เรายังรับผิดชอบต่อศาวัฐ กับ นาคราชา ในฐานะที่เราเป็น เทวพันธ์ วิษณุมาถ อยู่เช่นนี้ นาค ราชา จะไปกับเรา อยู่กับเรา แล้วตกทอดสู่ลูกหลานของเรา แต่พัน แผ่นดินศาวัฐคราวนี้แล้ว ใครอื่นจะพามันกลับมา หรือมันจะไปสร้าง ความวิบัติให้แก่ผู้ใด เชื้อสายของวิษณุมาถจะไม่ขอเข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไร

ด้วยอีก”

ดำรัสเองแล้ววิมโษษฐน้อยก็เหยียดออกอย่างดูหมิ่นดูแคลน พระเนตรดำขลับไล่แจ้วคูโตแผ่ร่องรอยขมขื่นเจ็บปวดปนกระเสาะเยาะเย้ยฉาบฉวน

นาคการันต์คล้ายสีหน้าเคร่งเครียดแล้วจึงเผยรอยยิ้มประหลาด ก่อนจะขยับริมฝีปากตอบรับเสียงแผ่ว รวากับล่องลอยมาจากที่ไกล แสงไกล

“ศาวัสฐ์เป็นของพระองค์ ทูลกระหม่อมน้อยเท่านั้นที่จะอยู่หรือไปก็ขึ้นแต่ใจของพระองค์โดยแท้ เหมือนเช่นที่ นาคราชา อาจจะดูเหมือนเป็นของแผ่นดินศาวัสฐ์ แต่อันที่จริงมันกลับเป็นสมบัติแห่งวิษณุนาถเท่านั้น แล้วดำรัสของพระองค์ก็ถูกต้องยิ่งนัก เพราะอำนาจแห่ง นาคราชา มีมากเกินไป มากเกินกว่ามนุษย์ที่ยังมากด้วยกิเลส จะมองข้ามมันได้ แต่มันก็น่ากลัวเกินไป เกินกว่าที่จะอยู่ในมือมนุษย์ เดินดินธรรมดาคนไหน ดังนั้นหากว่าวันหนึ่ง มันเกิดต้องหลุดพ้นไปจากวิษณุนาถของพระองค์เข้าจริงๆ กระหม่อมก็เชื่อเหลือเกินว่า ความวิบัติคงจะได้เกิดขึ้นตามพระประสงค์แน่แท้...แต่ถึงกระนั้นกระหม่อมก็หวังไว้เพียงว่า เวลานั้นมันจะถูกยึดยาวออกไปได้อีกไกลแสนไกล”

พระเนตรกลมโตฉายแวววอดราวกับคำตอบรับที่สดับ ก่อนจะเป็นพระพักตร์กลับไปยังพระราชวังเบื้องหน้าเป็นครั้งสุดท้าย

พระทัยดวงน้อยร้าวรานราวกับแก้วใสที่กำลังจะปริแตก ก็ใครบ้างหนอจะมารับรู้มาเข้าใจ...

...เสด็จแม่ธรรมาของกระหม่อม...ทำไมถึงยอมให้มนุษย์หน้าใจพวกนั้นทำร้ายพระองค์หนอ...

ทำไม...ทำไมถึงยอมให้เขาพรากพระองค์ไปจากกระหม่อม หรือจะทรงสิ้นรักกระหม่อมเสียแล้ว...

...เสด็จแม่ธรรวดี...

...พ่อพระพายผ่านพัด โบกสะบัดพลิวไหว  
เพียงเพลิงพัดผ่านไป ใจก็ร่ำไห้โศกศัลย์...

# 1



**ซีลอน เรือเดินสมุทรขนาดใหญ่จอดทอดสมอลอยนิ่งอยู่**  
กลางทะเลกว้าง ขณะที่รอคอยการเข้าจอดเทียบท่าเรือน้ำลึกเบื้อง  
หน้า แสงไฟไซนกับบรรยากาศคึกคักจากบริเวณท่าเรือส่อเค้าชัดว่า  
คืนนี้อาจยาวนานต้องเลื่อนกำหนดไปถึงรุ่งสาง

ลมเย็นห้าวคำไชยพัดแรงขึ้นพร้อมๆ กับคลื่นทะเลที่ปั่นป่วนมาก  
จนกระทั่งพื้นดาดฟ้าเรือใหญ่โคลงเคลงไหวตัว แสงนีออนขาวจาก  
หลอดไฟตรงหัวเรือติดๆ ดับๆ มาได้สักครู่หนึ่ง ก่อนจะทิ้งตัววูบหาย  
ไปกับความมืดสนิทของท้องฟ้าในคืนเดือนดับ

“ใครไปดูห้องเครื่องหรือยังวะไอ้โชค”

เสียงตะโกนหงุดหงิดอย่างผู้มีอำนาจเหนือกว่า ดังจากชาย  
หนุ่มผิวขาวแจกเช่นผู้คุ่นเคยแต่กับการทำงานนั่งโต๊ะ เขาอุบเรียว  
หมวดที่ประดับอยู่บนริมฝีปากบางซ้าๆ ก่อนรับนูหรือจากลูกน้องคน  
สนิทขึ้นสูบเข้าปอด

“ไอ้สุขไปดูแล้วครับพี่สิน สงสัยหนูมันกัดสายไฟขาด ไฟมัน  
ถึงได้ลัดวงจรดับ”

เสียงตอบรับจากลูกน้องเพียงพอที่จะทำให้วสินพยักหน้ารับ ก่อนจะตัวตืดมือคว่ำกลิ้งสองทางไกลที่แขวนคอขึ้นมองเหตุการณ์ของ ท่าเรือที่อยู่ไกลออกไป

“ทางนี้เป็นยังไงบ้างครับพี่สิน พวกผมรู้ข่าวนายใหญ่ตาย ตกใจกันแทบแย่”

โชคเอ่ยถามชัดความเงิบวังเวง ขณะที่สายตาปรายมองเรือ ยนต์ลำเล็กของวสินที่จอดเทียบชิดซีลอนลำนี้ มีอะไรบางอย่างบ่งบอก ว่ามีบางสิ่งผิดปกติ มันเด่นชัดตั้งแต่วสินกับเขาคอนนั้นมาปรากฏตัว แล้วมันก็ยิ่งกว่าแน่เมื่อดำผิง นายของเขาสั่งให้ลูกน้องทุกคนอยู่ใน สภาพพร้อมรบ!

“จะมีอะไรนอกจากวุ่นเป็นหนูติดจิ้น” คำตอบเป็นอย่างที่ใครๆ ก็คาดกันได้ ก่อนจะกล่าวเสริมต่อความคิด “พินัยกรรมท่านยังไม่เปิด ข้างในมันก็แบ่งพรรคแบ่งพวกกันและทะเลาะไปหมด”

น้ำเสียงเรื่อยๆ เอื่อยๆ อย่างไม่รู้สึกเป็นคำตอบที่บอก ความเบื่อหน่ายได้ชัด ตามมาด้วยอาการยกไหล่แล้วส่าย

“แกอย่าสนใจให้มันมากนักเลย มันไม่ใช่เรื่อง”

“โอ้! พี่สิน ถึงจะไม่ใช่เรื่อง ผมก็อยากรู้เอาไว้เป็นความรู้ พี่ก็รู้ว่าคนตัวเล็กๆ อย่างพวกผมนะ ถ้าไม่รู้อะไรซะเลยเกิดจับพลัดจับผลู ไปงัดไม้ซุงเข้าก็พังไปเป็นแถบ” โชคเอ่ยครวญครางก่อนจะแทรกถอน หายใจให้วสินหันมาเหลือบมองอย่างรำคาญ

แสงไฟฟ้ากะพริบรูดเหมือนจะติดแล้วดับหายไปอีก คราวนี้ ลมทะเลพัดเยือกเข้ามาอย่างชวนวิเวก

โชคนิ่วหน้า หันไปมองลูกน้องเฝ้ายามแต่ละคนของเขาที่เริ่ม เดินส่งเสียงกระซิบกระซาบอย่างขาดระเบียบ แล้วเขาก็ขมวดคิ้วทำ หน้ายุ่งเสียเองเมื่อกลิ่นหอมประหลาดของดอกไม้จันทร์ลอยมาตาม

สายลมแทนที่จะเป็นกลิ่นเกลือทะเล!

“คงจะมีงานศพแถวชายฝั่งนะพี่สิน” โชคพูด

“มีงานเผาศพสองวัดพร้อมกันจริงๆ ด้วยสิ”

“พวกลูกน้องของผมมันกลัวผีนะครับ ไม่มีอะไรหรอก” โชคเสริมขึ้นอีก

“ผมก็กลัว”

“กลิ่นอะไรของนาย” วสันตวาดเสียงขุ่นอย่างรำคาญ ดิดนิ้วที่เดียววนุหรีที่นิ้วกับลิ่วว่อนไปนอนลอยกลางทะเล

“พี่สินไม่ได้กลิ่นดอกไม้จันทร์หรือครับ” โชคถามอย่างหวาดระแวง

“ผมก็ไม่ได้กลิ่นนะ”

“ละเมอละก็ไปพักซะดีกว่าโชค ไม่ถึงสิบนาที่เดี๋ยวนายฉันก็กลับ ฟังแกพล่ามแล้วฉันปวดหัว”

“ผมก็ปวดหัว”

“เออ! ฉันก็ปวดหัว แกเล็กพล่ามซะที่เถอะวะไอ้สร ผีอะไรพูดมากเป็นต้อยหยอ”

“คุณยุธ”

น้ำเสียงของ ‘ไอ้สร’ เต็มไปด้วยถ้อยคำตัดพ้อ ตวัดสายตามองนายหนุ่มอย่างผิขึ้นน้อยใจ ก่อนจะพูดจาตั้งสอนอย่างพยายามออมชอม

“ผมไม่ใช่ผี คุณยุธก็น่าจะรู้ ผีกับวิญญาณบริสุทธิ์ต่างกันขนาดไหน แล้วยังชอบเอาผมไปเปรียบกับไอ้สิ่งนั้นอยู่เรื่อย”

“ผีกับผีขาวมันก็คือกัน” พอแลเห็นหน้าเบ้า ของผีขาวพูดมาก นายหนุ่มก็ผ่อนลมหายใจ “ฉันจะเข้าไปข้างใน แกจะรับลมอยู่ข้างนอกก็ตามใจแก แต่อย่าก่อเรื่องยุ่ง”



“ผมไม่ได้ก่อเรื่องยุ่ง คุณยุธนะสิถอดวิญญูณออกมาเดิน  
 เฟ้นฟ่าน ผมจะฟ้องคุณใหญ่ อ้าว! คุณยุธ คุณยุธรอก่อนสิ รอมม  
 ด้วย”

สรรพาร่างโปร่งบางของตัวเองผ่านประตูเหล็กเข้าไปในเคบิน  
 ทางเดินแคบๆ เต็มไปด้วยความอับชื้น อาศัยเพียงแสงไฟจาก  
 คบเพลิงส่องสว่างสลัวๆ แสงจากคบเพลิงสะท้อนเงาหน้าดูดันของ  
 ยามว่างใหญ่ที่เฝ้าหน้าประตูให้ดูน่าสะพรึงกลัว ไม่ผิดเค้าไปจาก  
 มัจจุราชเฝ้าปากทางนรก

แต่ที่สะกดตาชัดกับความน่าเกรงขาม...

เด็กหนุ่มชาวจีนผิวเหลือง...ผมมบักโกรกจนเห็นซี่โครงขึ้นนับที่  
 ได้ นัยน์ตาเหลืองๆ ของเขาเหม่อลอยอย่างคนเมายา ปล่อยเสียงร้อง  
 ครางเบาๆ อย่างน่าสมเพชเมื่อสูบควันจากบ้องกัญชาเข้าไปเต็มปอด  
 ลึก เขาไม่รู้สึกรัดด้วยซ้ำ เมื่อใครคนหนึ่งเตะ ‘พลัก’ เข้าให้อย่างคง  
 นึกรำคาญใจ

“ไอ้ล้งมันไม่รู้เรื่องหรือเฮีย”

บุรุษผิวขาวที่ถูกยกให้เป็นเฮีย บุคคลหนึ่งในคณะที่เดินทางมา  
 เยือนซีลอนในยามวิกาล อย่างน้อยก็มากับ ‘เขา’ คนนั้น การยกย่อง  
 ให้เป็นเฮีย จึงไม่เป็นการเสียหาย

‘เฮีย’ ทำหน้าแบ้ขณะรับฟังคำบอก แล้วเหยียดฝีปากอย่างนึก  
 ดูแคลนไอ้ล้ง พร้อมสะบัดเสียงถามอย่างเสียไม่ได้

“พวกแกเสื่อกับมันขึ้นมาบนเรือทำไมวะ แล้วทำไมไม่ให้ใคร  
 หัวมันไปตั้งไว้ท้ายเรือ”

“คนของเสี่ยธงชัยอะเฮีย ลงไปทำธุระแล้วขออาศัยขึ้นเรือที่  
 หาดใหญ่กลับเข้ากรุงเทพฯ” คนรายงานอึ้งไปนิด ก่อนจะพูดต่ออย่าง  
 ลังเล “คนโปรดเจ้านายผมด้วย ตอนมันไม่เมายามันก็ดี นายเลยว่า

ปล่อยมันเอาไว้ดูเล่นสักคน”

เสียงคำรามแทนคำตอบอย่างไม่พอใจ

ส่วนผีสร ผู้ฟังบทสนทนาเงียบๆ ถึงกับต้องเหลียวกลับมามอง  
ไอ้ลั้งซ้ำอีกครั้ง ไอ้ชี้ยานี่นะหรือเป็นถึงคนโปรดของใครต่อใคร

“แกคอยเฝ้าเขาไว้ให้ดี”

“เฝ้าไอ้ชี้ยานี้แหละคุณยุท”

คำร้องแทบจะเป็นเสียงคราง มองร่างนายหนุ่มของตนแทรก  
ผ่านประตูเหล็กหายลับเข้าไปในห้องตรงหน้าอย่างกังวลใจ  
ทั้งหมดก็เพราะเสียงร่ำร้องของเจ้าสิ่งเดียวเท่านั้น  
นาคราชา!

“เทียนหลงอยู่ไหนต้าผิง”

“เทียนหลง?”

เสียงแปร่งๆ อย่างคนจีนพูดไทยไม่ชัดเป็นคำตอบจากต้าผิง  
เจ้าของเรือเดินสมุทรชาวจีนผิวขาวอายุราวห้าสิบ

“อย่าทำเป็นโง่ แล้วอย่าคิดเล่นตุกติก”

เสียงตวาดลั่นพอจะทำให้คนชี่ขลาดอย่างต้าผิงสะดุ้งเฮือกได้  
ทั้งตัว

“ใจเย็นๆ ลีคุณ...” แต่เพียงออกปากไปถึงแค่นั้น ร่างทั้งร่าง  
ของชาวจีนโพ้นแผ่นดินก็ถึงกับชวาบ

ปากกระบอกปืนในมือของแขกยามวิกาลไม่ส่อเค้าความเป็น  
มิตร!

“นายใหญ่ฝากอะไรไว้กับแก ไช้ นั่นละที่แกต้องมอบให้ฉัน”

“แล้วฉันจะแน่ใจได้อย่างไรว่าคุณจะเอามันไปให้นายท่าน”

คำบอกปิดของเขาถูกกลบด้วยเสียงหัวเราะเหี้ยมๆ

“ไปเอาของ”

เสียงดังพร้อมๆ กับเสียง ‘กรีก’ ขึ้นไถ่ป็น

ตู้เซฟหลังภาพเขียนแบบเต่าถูกเปิดออกซ่าๆ หนีบกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มถูกนำมาเปิดวางไว้บนโต๊ะ

อัญมณีประหลาดเปล่งประกายสะท้อนแสงเทียนในห้อง วุบวาบทันทีที่เผยแพร่ร่าง มันใสราวกับคริสตัล เหลี่ยมมุมทอประกาย วิบวับงามราวกับเนื้อเพชร แต่ยิ่งกว่าความงาม ยิ่งกว่าความสวย...

โธ่! เทียนหลง นี่ข้าจะทนสูญเสียเจ้าไปได้อย่างไร

เร็วเท่าความคิด มือที่เคยเย็นเฉียบก็ไอร่ากับอุณหภูมิ แต่เมื่อสัมผัสกับกระบอกปืนได้โธ่โธ่ เสียงกัมปนาทก็ก้องก็แผดลั่นไปทั่วทั้งลำเรือ

...เทียนหลง เทียนหลง โธ่ มัจจุราชตามกลิ่นเจ้ามาถึงข้าแล้ว!

## ถึง พี่ใหญ่

ทางนี้หิมะเริ่มตกแล้ว เมืองไทยอากาศคงเริ่มเย็นเต็มที่ แม้เป็นอย่างไรบ้าง ยังปวดหลังแคงเหมือนเดิมหรือเปล่า หวังว่าพี่ใหญ่คงสบายดี ชาวที่ว่่าก่งตายแล้ว ผมไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ แต่ก็ดี เรื่องอะไร จะได้จบๆ กันไป หมดแกแล้วคงไม่มีใครมาเที่ยวรังควานผมกับพวกพี่ๆ อีก

ผมได้จดหมายจากพี่สาวที่บ้านมีเรื่องด่วนให้รีบกลับ เดเอาว่าคงไม่พ้นเรื่องนี้ เลยถือโอกาสขออนุญาตไม่กลับเสียเลย เหลือสอบวิชาสุดท้ายอีกตัวเดียว อยากรอให้จบก่อนจะได้เสร็จๆ กันไป พี่สองเองก็โทร. มาบ่นขี้เกียจกลับ แต่สุดท้ายดูเหมือนจะยอมจับเครื่องบินกลับเมืองไทย ผมดูไฟล์ต์บินของพี่สองแล้วเหมือนจะมีแวะเปลี่ยนเครื่องที่มาเก๊า เพราะฉะนั้นพี่ใหญ่ก็อย่าเพิ่งคาดหวังอะไรมากเลยกับ

เขียนพินัยอย่างที่สองของผม

ที่สามตอนนี้อยู่ที่ฮ่องกงครับ ขานี้คงกลับแน่เหมือนกัน แต่ไม่รู้  
ว่าเมื่อไหร่ ส่วนตัวที่สี่คนส่งข่าวของพี่ใหญ่นั้นสิ ไปๆ มาๆ ดูจะเป็น  
คนคาดหวังได้ยากกว่าเพื่อน เพราะตัวเองยังยุ่งกับการช่วยเพื่อนเปิด  
คลินิกเล็กๆ ในอินเดียเหมือนเคย นี่ยังชวนผมแหวะไปเที่ยว พี่ใหญ่น่า  
จะปรามๆ พี่สี่บ้าง ใจบุญเกินไปจะเหนื่อยเปล่า ผมว่าคลินิกนั้นดูท่า  
จะคุ้มทุนยากอยู่

พี่ห้าตอนนี้ยังอยู่ที่ปารีสครับพี่ใหญ่ ตอนซัมเมอร์ที่แล้วแหวะมา  
เยี่ยมผมหนหนึ่ง ทำทางสบายดี ไทศัพท์คุยกันเมื่อสัปดาห์ก่อน เห็น  
พี่ห้าว่าจะกลับเมืองไทยหลังปิดคอลเล็กชันแล้ว แต่ยังไงก็เชื่องะ  
ถึงจะไปโพลด์บินหลังที่สองถึงสามสัปดาห์ ดีไม่ดีพี่ห้าถึงเมืองไทยก่อน  
ด้วยซ้ำ ตัวพี่หก พี่ใหญ่คงสงสัยเหมือนผมว่า ไม่รู้ตอนนี้ไปซูดานเงาะ  
ทรายอยู่ที่ส่วนไหนของประเทศไทย พี่สี่เองก็บอกว่า ไม่รู้ว่าข่าวที่  
พี่ใหญ่บอกให้ส่งไปจะถึงมือเจ้าตัวหรือเปล่า แต่ผมว่าถ้าพี่หกรู้คงต้อง  
รีบกลับบ้าน แล้วพี่ใหญ่นั้นละจะรู้ก่อนเพื่อน

สองวันก่อนผมเพิ่งจะโทรศัพท์คุยกับพี่เล็ก เราคุยกันถึงเรื่องที่  
พี่สี่ส่งข้อความเรียกตัวกลับบ้าน พี่เล็กอยากพาผมกลับไปพร้อมกัน  
เลย พี่เล็กว่ายังไงตาแก่นั้นก็เป็นกงของผม ผมก็น่าจะกลับไป อย่าง  
น้อยก็ไปคารวะศพ แต่ผมว่านะพี่ใหญ่ ผมกับเขาแทบไม่รู้จักกันเลย  
ด้วยซ้ำ แล้วเท่าที่ผมรู้เกี่ยวกับเขา ก็ดูจะไม่ใช่มิตรภาพที่ดีเลยสัก  
นิด แล้วมันเรื่องอะไรที่ผมต้องไปคารวะศพนั้นด้วย แล้วถ้าต้องทำ  
จริงๆ ทุกอย่างมันก็น่าจะอยู่ที่ใจ ถ้าใจผมจะระลึกถึง ผมก็ไม่เห็นต้อง  
พาตัวถ่อกลับไปเมืองไทย แต่พี่เล็กเขาเป็นคนน่ารักตามแบบของ  
เขา ผมว่าก็ดี

พี่ใหญ่ครับ ช่วงหลังๆ นี้อูพี่เล็กจะเคร่งเครียดมากกว่าเก่าจน

ผมนี่กลัวแทน ไอ้อาชีพหมอจิตนี่มันก็มีที่ดีๆ อยู่ถมไป ตัวหมอเอง  
 นั้นละที่บ้าก่อนเพื่อน พี่เล็กของผมเป็นสถาปนิกก็รวยพอแล้ว ถ้า  
 อยากรับหมอโรคจิตจริงๆ ก็เป็นไว้รักษาพวกเรากันเองดีกว่า แต่พูด  
 เท่าไหร่พี่เล็กก็ไม่ยอมเชื่อ เอาแต่ยิ้มๆ

ส่วนตัวผม คงไม่ได้กลับไปหาพี่ใหญ่ในช่วงนี้ แต่ยังไงก็ขอให้  
 พวกพี่สนุกกันให้เต็มที่ แล้วถ้าเมื่อกลับไปทัน ผมคงมีโอกาสได้ไปร่วม  
 แจมด้วย

รักและเคารพยิ่ง

อัษฎายุทธ

### ‘ซีลอนระเบิด ภูเขาใหญ่กลับถ้ำ’

ข้อความประหลาดถูกอ่านทวนเป็นคำรบสอง ก่อนที่ดวงหน้า  
 ของผู้ทรงอำนาจอย่างพลโทเอกทัติ บุษยภัทร สิงห์เฒ่าผู้ยิ่งยงแห่ง  
 กรมยุทธนาธิการจะเครียดลงถนัด แล้วเริ่มละลายตาจากเศษกระดาด  
 ชื้นเล็กๆ ที่ถืออยู่ในมือขึ้นสนับนัยน์ตาของผู้ส่งสารเบื้องหน้า

นัยน์ตาที่ส่องประกายวาววามยากจะเดาได้ ประสานสายตา  
 เขาอย่างเปิดเผย ดวงหน้าอ่อนเยาว์ราวชายหนุ่มไม่เกินวัยเบญจเพส  
 ยังสงบสำรวมอยู่เบื้องหน้าด้วยอากัปกริยาเรียบร้อย แม้บัดนี้ใบหน้า  
 ผิวสีน้ำตาลแดงนั้นจะคร่ำเรื่อไปด้วยเคราะห์ต่างๆ อยู่เต็มสอง  
 แก้มราวกับพวกลูกน้องมหาโจร

‘ปีศาจ’

คนคนนี้นะหรือ คือปีศาจแห่งกองทัพสยาม

เพียงเท่านั้น ความคิดของท่านนายพลก็หวนประทัดไปถึง  
 เหตุการณ์เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เมื่อมีคำสั่งตรงมาถึงเขาให้เข้าร่วม  
 ประชุมลับสุดยอดของประเทศ

ซึ่งทั้งหมดก็เพียงเพราะการเคลื่อนไหวของเจ้าสิ่งที่ถูกขนานนามว่านาคราชา และ ‘ริปปุศิโร’

**“การเคลื่อนไหวของโลกกำลังบีบบังคับเรามากครับท่าน รัฐบาลชุดนี้อาจอยู่ได้ไม่ครบสมัย”**

“ผมไม่เห็นว่าเป็นเรื่องนั้นจะเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ตั้งแต่เริ่มมีรัฐบาลจาก สส. ที่มาจากการเลือกตั้ง ผมไม่เห็นว่าจะมีรัฐบาลชุดไหนอยู่ได้ครบสมัย” คำกล่าวห้าวๆ เสียงหนึ่งค้ำ แล้วจึงหันไปก้มศีรษะให้ทางท่านประธานที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ “ขอประทานอภัยครับท่าน หากผมจะพูดตรงประเด็นเกินไป”

“เรื่องรัฐบาลของผมจะอยู่ครบสมัยหรือไม่... ไม่ใช่ประเด็นสำคัญในตอนนี้นะหรือท่านนายพล ปัญหาเศรษฐกิจที่กำลังเขย่าขวัญประชาชนอยู่ในตอนนี้ ถ้าบอกจริงๆ แล้วผมก็ไม่อยากจะนั่งเป็นเป้าให้ประชาชนรุมด่าอยู่ด้วยซ้ำ” น้ำเสียงฉุนเฉียวสวนกลับมาจากมุมหนึ่งของโต๊ะประชุมตัวยาว แล้วเสียงกระแอมจากทางหัวโต๊ะก็ดังชัดเจนหะเหิดร้อนที่กำลังใกล้ปะทุทุกขณะ

“อย่าเพิ่งทู่มเถียงกันด้วยเรื่องแค่นี้เลย วันนี้เรามาช่วยกันที่นี่ก็เพื่อช่วยกันหาวิธีป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น คิดว่าทุกท่านคงรู้จักหรือเคยได้ยินชื่อของเจ้าตัวปัญหาครั้งนี้ดีแล้ว ไม่ว่าจะป็นชื่อในภาษาฝรั่งที่เรียก Dragon Stone หรือภาษาจีนที่เรียกกันว่าเทียนหลง มันก็เป็นสิ่งเดียวกับที่เราเรียกกันแถบนี้ว่านาคราชา”

“ผมยังสงสัยว่ามันมีตัวตนจริงๆ หรือเปล่า”

“ไม่ต้องสงสัยท่านนายพล ผมยืนยันเรื่องนี้ได้ ผมเป็นคนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์ที่มีโอกาสได้เห็นหินแปดส่วนอยู่ด้วยกันบนหัวเขวนและปรากฏตัวครั้งแรกที่สนามบินลอสแอนเจลิส ก่อนที่มันจะแผดง

ฤทธิ์อาละวาดให้สนามบินพังไปเป็นแถบ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นอีกครั้ง

“คุณไม่ได้รายงานเรื่องขึ้นมารอกหรือผู้พัน”

“รายงานครับท่าน” ผู้พันหนุ่มตอบเสียงขรึม ก่อนจะมีรอยยิ้มเคลียด “มีคำสั่งด่วนให้ผมชิงเจ้านั้นด้วยซ้ำ แต่โชคผมยังดีที่วันนั้นผมตัดสินใจลงมือเข้าไปลิบนาที่ ไม่เช่นนั้นผมก็คงเป็นซากหนึ่งที่ฝังอยู่ใต้ตึกถล่มด้วยไฟบรรลัยกัลป์นั้น”

ห้องทั้งห้องอึ้งไปอีกอึดใจ เสียงหนึ่งเอ่ยถามขัดความเครียดจัดไปยังท่านประธานที่นั่งเงียบอยู่

“นั่นข่าวลือเกี่ยวกับเพชรลายนาคนี่ก็เป็นความจริงอย่างนั้นหรือครับ”

ห้องทั้งห้องพากันเงียบสนิท ก่อนที่ใครคนหนึ่งจะขจัดความคิดของทุกคนในห้องด้วยการตัดบทง่ายๆ

“มันจะมีคุณสมบัติอะไรก็ตามแต่ อย่างน้อยก็ร้ายกาจมากพอที่จะทำให้มหาอำนาจพากันแห่เข้ามาแทรกแซงบ้านเมืองของเราทันทีที่เจ้าสัวปัฏภรณ์แห่ง ‘ริปูศิริ’ ตาย”

“แต่ผมว่าไม่น่าจะเกี่ยว” เสียงหนึ่งขัดขึ้นทันควัน

“สกุลลี้มีอำนาจคุกคามเศรษฐกิจโลกขนาดไหนเราก็รู้ๆ กันอยู่แล้ว ในเมื่อ ปัฏภรณ์ ริปูศิริ หรือ ลี้ เทียนสง ตาย เศรษฐกิจโลกก็หวั่นไหว มันก็ธรรมดาอยู่เองที่พวกมหาอำนาจจะยื่นมือเข้ามาคุมคนพวกนี้ให้ใกล้ชิดมากขึ้น”

“คิดอย่างนักธุรกิจ แต่ถ้าคุณสังเกตสักหน่อย คุณจะเห็นว่าเศรษฐกิจโลกมันไหวไปตามกระแสของมัน ขณะที่พวกริปูศิริกับสกุลลี้ไม่ได้เด่นอะไรไปด้วยสักนิด”

“เท่าที่ผมทราบมา ‘สารวัตรชญาเทพ ผจญเกียรติ’ คนที่ได้รับ

มอบหมายให้ทำการสอบสวนคดีการตายของเจ้าสัวปัฏฐกรณ เขาโยง การตายที่เกิดขึ้นกับเจ้านาคราชาานี้”

เสียงฮือดังขึ้นมาอีกระลอก แล้วเสียงทรงอำนาจทางหัวโต๊ะก็ ดังชัดจังหวะ

“ไม่ว่าจะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยว ทางราชการคงไม่มีความจำเป็นต้อง ไปย่ำรับรองให้มันมากกว่านี้”

“ฉันผมจะสั่งให้ดึงชญาเทพออกจากคดี”

“ถ้าท่านรู้จักลูกน้องของท่านดีพอ ก็ไม่ควรทำอย่างนั้นท่าน อธิบัติ ตำรวจอย่างชญาเทพ ผมรู้จักเขาดีพอสมควร ยิ่งท่านไปขวาง เขาจะยิ่งร้อน ปล่อยเขา แล้วให้สถานการณช่วยเบนความสนใจเอง”

รอยยิ้มบางคลี่อยู่บนริมฝีปากของท่านประธาน ก่อนจะพยักหน้ารับแล้วปล่อยเรื่องให้ผ่านไปเหมือนไม่ติดใจอะไรอีก กลับกล่าว ประเด็นสำคัญของการประชุมขึ้นมาใหม่

“สิ่งที่สำคัญสำหรับตอนนี้คือความมั่นคงของประเทศ ซึ่งไม่ว่า เหตุผลจะเป็นปัญหาของตัววิภูศิโร หรือนาคราชาก็ตาม แต่อย่างที่เรา กันอยู่ในเวลานี้ มหาอำนาจเริ่มเคลื่อนไหวนรอบตัวเราอย่างไม่มีเหตุผล เห็นได้ชัดจากการพยายามเข้ามาช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของเราอย่าง มีเงื่อนไข สภาพการณจึงดูไม่ต่างอะไรไปจากการกำระเบิดลูกใหญ่ อยู่ในมือ รอคอยก็แต่การจุดชนวนเท่านั้น”

ผู้คนที่ห้องเงียบไปสนิท แล้วเสียงหนึ่งก็เอ่ยขึ้น

“วิภูศิโรหรือครับท่าน”

“ผมไม่เห็นด้วยแต่แรกแล้วที่ประเทศเราเอาเศรษฐกิจไปขึ้นกับ ตระกูลนี้มากจนเกินไป” เสียงหนึ่งขัดขึ้นอย่างหงุดหงิด

“พูดอย่างนั้นก็ไม่ถูก อย่างน้อยอภิสิทธิ์ความเอ็นดูต่างๆ ที่ ประเทศไทยเราได้เห็นเนื่องจากบรรดาประเทศเพื่อนบ้านที่รายล้อมอยู่ที่นี่



ก็ไม่ใช่เพราะความเกรงอกเกรงใจที่พวกนั้นมีให้แก่ริปปุติโร ที่อยู่เบื้องหลังสกุลลิอันแสนจะยิ่งยงแห่งองค์การค้าโลกในปัจจุบันนี้หรอกหรือไม่ว่า”

“หึ แล้วผลมันเป็นอย่างงี้แล้ว พ่อปู่สุภรณ ตาแก่แห่งริปปุติโรตาย ประเทศเราก็ต้องพลอยมอดม้วยไปด้วยงั้นสิ”

“ใจเย็นๆ สิท่าน ตามจริงแล้วริปปุติโรไม่ได้มีอำนาจเหนือเรามากมายขนาดนั้น แล้วที่เศรษฐกิจเราจะล้มพังพาบอยู่นี้จะโทษเขาไปก็ไม่เต็มปาก เพราะผลตรงๆ ที่สกุลลิกับริปปุติโรทำกับโลกนะ มันก็แคบปิดไชน่าทวาร์กับธุรกิจของเขาไว้อาลัยให้เจ้าเหนือหัวเขาสามวันเต็มเท่านั้น ส่วนอื่นที่เหลือนะมันผลพลอยได้”

“ผลพลอยได้!” เสียงทวนเหมือนไม่เชื่อหู “ท่านว่า การที่ประเทศเล็กๆ ประเทศหนึ่งในแอฟริกาเกือบจะปิดประเทศตัวเอง ค่าเงินสกุลต่างๆ ทั่วโลกพากันลงอย่างฮวบฮาบ ตามติดมาด้วยปัญหาน้ำมันขึ้นเงินเพื่อ กับการลอยแพคนงานนับแสนที่ประสบกันอยู่ทุกมุมโลก อย่างในตอนนี้เป็นผลพลอยได้ มองโลกในแง่ดีจริงนะ”

“ปัญหาพวกนั้นมันเป็นเพียงผลจากความผันผวนของเศรษฐกิจโลก ที่เริ่มเข้าสู่วัฏจักรของมันตามปกติ ริปปุติโรอาจแค่ช่วยจังหวะรอดศักดิ์ดาของตัวเองให้ใครต่อใครพากันตื่นขวัญเล่นก็ได้”

“อาจช่วยโอกาสหรือเป็นตัวจุดชนวน ใครกันแน่จะไปรู้”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็มองริปปุติโรเก่งกาจเกินจริงไปซะแล้ว”

เสียงกระแอมขัดการทู่เถียงของที่ประชุมที่เริ่มแบ่งเป็นฝักเป็นฝ่าย ความเงียบกลับมาสู่ที่ประชุมอีกครั้ง ก่อนเสียงหนึ่งจะเอ่ยขึ้นซ้ำๆ แต่หนักแน่น

“ตามที่ผมคิด ไม่ว่าจะอะไรจะอยู่เบื้องหลังเป็นเหตุสำคัญในเรื่องทั้งหมดในตอนนี้ก็แล้วแต่ ริปปุติโรมีส่วนอย่างแน่นอน การหยุด

งานไว้อาลัยเจ้าสัวปัฐกรณสามวัน มีผลสำคัญที่สุดก็คืออวดศักดิ์ดา  
ของมันต่อสายตาชาวโลก จะด้วยเหตุผลอะไรก็ตามที่ อย่างน้อยทุก  
คนก็ควรจะเห็นด้วยกับผมประการหนึ่ง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ผูกพันจน  
น่าฉงน” จึงหวัะถูกทอดยาว ก่อนจะต่อด้วยประโยคที่คนฟังคิดต่ออยู่  
ในใจได้เองตั้งแต่เพียงเริ่มเกริ่นขึ้นนั้นแล้ว “ชาวคราวของนาคราชาที่  
แตกกระจายเป็นแปดส่วนแล้วแฝงฤทธิ์อยู่ตามส่วนต่างๆ ของโลก  
มันซาไปถนัด แล้วภายในข้ามคืน...ท่านรู้มั๊ยว่า นาคราชาอีกหนึ่งส่วน  
กับจำนวนสายลับอีกเท่าไร ที่หลังไหลเข้ามาสู่ประเทศไทยของเรา  
หลังจากพิธีไว้อาลัยสามวันนั้น

“ผมไม่ได้รู้เรื่องขึ้น ท่านอธิบดีคงรับรองได้ ท่าน ผบ.ทบ. ก็คง  
สนับสนุนคำพูดของผมได้ดีถ้ารายงานของผมส่งไปถึงมือท่าน หรือ  
ท่านอาจรู้อยู่แล้วแต่ปิดเงียบไว้ นั่นผมก็ไม่ทราบได้ แต่อย่างน้อย  
เหตุการณ์มันชัดอยู่แล้วว่าถ้าเปิดโอกาสเพียงนิดกับสภาพที่แสดงให้เห็น  
เห็นว่า เราทำท่าจะควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ มีมือที่สามคงเข้า  
แทรกแซง ‘เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของคนในชาติ’ จะจริงเท็จแค่ไหน  
ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ถ้าถึงตอนนั้น อธิปไตยของเราคงไม่ต้องหยิบยกเป็น  
ประเด็นมาอ้างถึง”

ประโยคสุดท้ายทิ้งให้ทุกคนอยู่ในความคิด และการประชุม  
ก็หยุดลงเพราะยังหาข้อสรุปกับนโยบายที่แน่ชัดไม่ได้

แต่สำหรับพลโทเอกทัติ บุชยภัทร กลับเป็นบุคคลเพียงผู้เดียว  
ที่ยังถูกเรียกให้อยู่ต่อในห้องประชุมกับท่านผู้ใหญ่อีกสองสามคน  
ในห้อง

มันเป็นคำสั่งลับสุดยอด!

เขารู้ได้ทันทีเพียงเห็นสีหน้าและแววตาของประธานในที่ประชุม

“แม้ว่ามติในที่ประชุมจะยังไม่ออกมาเป็นรูปเป็นร่าง ผมขอ

บอกคุณตรงนี้เลยว่า ทางกองทัพเรามีนโยบายกับมติในเรื่องนี้สามข้อ”

คำกล่าวถูกเว้นระยะ ห้องทั้งห้องเงียบบกريب ก่อนคำสั่งจะถูกถ่ายทอดด้วยวจาที่เต็มไปด้วยอำนาจ

“สายลับต่างชาติต้องถูกจับตาทุกระยะ สกัดความวุ่นวายของนาคราชาไม่ว่ามันจะไหลไปแผลงฤทธิ์ในส่วนไหนของเขตแดนประเทศไทย และสุดท้ายคุ้มครองวิปัติโร ตราบเท่าที่พวกมันคนใดคนหนึ่งยังคิดจะยื่นหยัดอยู่บนแผ่นดินของเรา”

นัยน์ตาของผู้สั่งและผู้รอรับจับจ้องกันเพียงอึดใจ จากนั้นคำถามก็ถูกถามซ้ำทับ

“กับงานสกัดการแผลงฤทธิ์ของนาคราชา คุณพอจะรับทำได้ไหม พลโทเอกทัติ บุษยภัทร”

งานชิ้นที่หนักหน่วงที่สุดในความคิดท่ามกลางสามงาน!

“ผมไม่เอากให้เป็นการบังคับ แต่ผมยังไม่เห็นใครเหมาะสมเท่าคุณ งานเสี่ยงและเป็นความลับสุดยอด ลับอย่างแม้แต่พวกเดียวกันก็ยังให้รับรู้ไม่ได้ แล้วทหารในค่ายพันธะนงของคุณมีฝีมือในระดับแนวหน้า พร้อมจะทำงานนี้ด้วยกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ”

สีหน้าอึดอัดของพลโทเอกทัติฉายวาบ ยังมีอีกหลายคนนักที่พร้อมจะทำงานและเชี่ยวชาญกับงานในส่วนนี้มากกว่า แม้ค่ายพันธะนงจะมีชื่อเสียงในการผลิตทหารคุณภาพ แต่งานสำคัญขนาดนี้ความชำนาญไม่ใช่สิ่งที่ต้องพิจารณาเป็นลำดับแรกหรือ

เขาสบตากับผู้บังคับบัญชาอย่างตรงไปตรงมา และกล่าวขึ้นในที่สุด

“ครับ พวกเขาพร้อมจะทำงานเสี่ยงตายเพื่อชาติทุกอย่าง”

รอยยิ้มพอใจผุดบนริมฝีปากผู้รับฟัง ก่อนพยักหน้านิดๆ

“ดี แต่ดูเหมือนคุณยังหนักใจนะ”

พลโทเอกทิดถอนใจแผ่วเบา ตอรับบออย่างตรงไปตรงมา

“ครับท่าน ผมไม่ปฏิเสธในเรื่องนี้ ผมเชื่อมั่นในฝีมือของคุณน้อง  
ไม่หวังเรื่องการเสียชีวิต แต่ผมจะสบายใจกว่านี้ ถ้าหากว่า...”

“ถ้าหากว่า?”

“ถ้าหากว่า ท่านจะยอมอนุญาตให้ ‘ปีศาจ’ เข้าร่วมศึกครั้งนี้  
กับผม”

ราวกับคนฟังจะอึ้งตะลึงไปชั่วอึดใจ จนห้องทั้งห้องอืดอืดไป  
หมด และราวกับคนพูดจะรู้ว่าตนได้พูดอะไรที่ไม่สมควรพูดไปเสียแล้ว  
ถึงได้เจียบตามไปด้วยอย่างนั้น จนกระทั่งฝ่ายถูกขอลอยทวนขึ้นอีก  
ครั้งด้วยน้ำเสียงระมัดระวังกว่าเก่า

“ปีศาจนั้นหรือ แล้วท่านนายพลรู้จักเขาดีแค่ไหน”

“กระผมหรือใครๆ ในกองทัพ มิบังอาจรู้จักหรือครับท่าน ถ้า  
จะมีใครรู้จักเพราะได้รับการช่วยเหลือ ก็เหมือนจะไม่มีใครกล้าพูดว่า  
รู้จัก แล้วก็ไม่อาจบอกใจให้แนวว่ารู้จัก รู้กันก็เพียงแค่อัตติศัพท์ของนาย  
คนนี่ที่ลืออยู่ทั้งวงในประเทศและสมญา The Devil ที่ก้องอยู่ในต่าง  
ประเทศเท่านั้นเอง”

เสียงหัวเราะของผู้ฟังแทนความพอใจในคำตอบได้ดียิ่ง

“คุณฉลาดพูด เอกทิด แต่คุณไม่ตอบคำถามผม...ว่าคุณรู้จัก  
เขาดีแค่ไหน ถึงนี้ก็อยากได้เขาไปร่วมงาน”

คำกล่าวนั้นทำให้คนถูกต้อนถึงกับหน้าเรือขึ้นสี ก่อนสารภาพ

“จริงอย่างที่ท่านว่า ผมไม่รู้จักเขาสักนิด แต่ก็ยังนึกอยากได้  
คงเป็นความอู่นใจมากกว่าอย่างอื่นที่ได้คิดว่ามียอดมนุษย์อย่างนั้น  
ร่วมอยู่ในทีม” คำพูดกลั้วเสียงหัวเราะอย่างนึกฆ่าตัวเอง แต่ผู้บังคับ  
บัญชากลับเป็นฝ่ายยิ้มเยื่อนแล้วพยักหน้า

“ไม่ผิดหรอกท่านนายพล เขาสร้างความอุ่นใจให้ได้ในทุก  
สถานการณ์ และให้ได้แม้กระทั่งกับนายของเขา ผมจะส่ง ‘ปีศาจ’ ไป  
ช่วยงานของคุณ”

## 2



### หม่อมราชวงศ์ภูวา อีรราช

พันเอกหนุ่มผู้มีดีกรีเป็นถึงดอกเตอร์ นายแพทย์ทหารมือฉมัง แห่งโรงพยาบาลภูดินทร์ที่ตั้งอยู่ในอาณาเขตค่ายทหารพันทะนง

ไม่อยากจะคิดว่าข้าว่าจะเป็นบุคคลผู้นี้ และแทบจะคิดไม่ออกด้วยซ้ำว่า ร่างเล็กๆ ไม่เกินห้าฟุตกับแปดนิ้วจะสู้รบกับหน่วยคอมมานโดหน่วยไหนได้

ท่านนายพลวางกระดาดษายางงานชิ้นแรกที่ ‘ปีศาจ’ มอบให้ แล้วหยิบแฟ้มประวัติส่วนตัวของนายคนนี่ที่นำมาพร้อมการรายงานตัวขึ้นกวาดตามอง ขณะเดียวกันคำพูดของผู้บังคับบัญชา ก็คงอยู่ในหัว

ผมจะส่งตัว ‘ปีศาจ’ ไปให้คุณหลังจากเขาทำงานสำคัญชิ้นหนึ่งให้ผมเสร็จ

นายแพทย์ภูวาลาพักร้อนหนึ่งสัปดาห์ ขณะที่ ‘ปีศาจ’ ออกปฏิบัติกรรพ

“ตรวจหน้ามาพบผม ถางป่าได้คางออกเสียหน่อยไม่ดีหรือ ภูวา ผมเกือบจะเทียบคุณกับรูปถ่ายนี้ไม่ได้”

คำปรารภนั้นทำให้ภูวาลูบเคราะห์ต่างๆ ของตัวเองแล้วทำหน้าที่  
เหลลอลลา ไม่มีเค้าจอมวายร้ายอย่างคำเล่าลือสักนิด เขาตอบรับคำ  
ตำหนินั้นด้วยน้ำเสียงเจื่อนๆ ปนกระแสกระดาก

“ขอประทานโทษครับท่าน”

พูดจบก็ก้มมองสภาพเครื่องแบบพร้อมกับหัวเราะแห้งๆ อย่าง  
ไม่เหลือเค้านายทหารด้วยซ้ำ

“แล้วตกลงงานนี้ท่านจะเอาผมไปโชว์ตัวออกงานจริงหรือเปล่า  
ครับ ผมจะได้เอาเครื่องแบบออกมารีด”

“ภูวา!”

เสียงตวาดลั่นคับห้องทำงานเล่นเอาคนปากเสี้ยมเจื่อน แล้ว  
ปล่อยให้ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบกริบ ตามมาด้วยเสียงถอน  
หายใจเฮือกใหญ่ของคนตวาดเสียเอง

“คุณนี่ยั่วเก่งสมคำเล่าลือนะ อาจารย์หมอภูวา”

พลโทเอกทัตติปรารภเชิงประชด ก่อนจะส่ายหน้าอย่างยอม  
จำนน น้ำเสียงที่กล่าวต่อมาเคร่งขรึมจริงจัง

“ความจริงผู้ใหญ่ท่านเตือนย้ำลงมาตั้งแต่ผมเสนอขอคุณมา  
ช่วยงานแล้วว่า ผมรู้จักคุณดีแค่ไหนถึงคิดอย่างนั้น แต่ผมยืนยันว่า  
ไม่แคร์ เพราะต้องการแต่คนจริงเท่านั้นที่จะมาร่วมงาน แล้วงานนี้มัน  
ก็อาจจะใหญ่เกินกว่ามีธรรมดาอย่างผมจะจัดการได้ ถ้าไม่มีคนมี  
ระดับพระกาฬอย่างคุณมาช่วย พูดตามตรง ไม่คิดด้วยซ้ำว่าเขาจะ  
ส่งคุณมาขึ้นตรงกับผมจริงๆ”

รอยยิ้มจางๆ ผุดพรายอยู่บนดวงหน้าคนที่เล่นที่ยามนี้แว  
นั้บถือปรางภูในนัยน์ตาใส

“ถ่อมตัวเกินไป และยกผมมากเกินไปจริงครับท่าน” คำกล่าวแฝง  
กระแสเย้า แต่ท่านนายพลเพียงยิ้มรับ

“ชาวเรืองูใหญ่ จริงเท็จแค่ไหน”

ท่านนายพลวกกลับเข้าเรื่องงานด้วยน้ำเสียงจริงจังเด็ดขาด สีน้หน้าทีผอนคลายไปชั่วขณะกลับมาจริงจังอีกครั้ง ขณะที่นัยน์ตาคม ลึกของผู้ผ่านประสบการณ์มาอย่างโชกโชนกำลังเข้มนมองคนรุ่นลูก ตรงหน้าอย่างเคร่งขรึม

“ผมรู้เท่าที่ท่านรู้ กระจาดขี้แค้นนี้วางบนโต๊ะทำงานที่บ้านพัก ในกรมทหาร ก่อนผมจะออกเดินทางมาหาท่านเพียงครู่เดียว”

นัยน์ตาของผู้อาวุโสกว่าจ้องไปยังคนตอบเสียง

อย่างที่ท่านผู้ใหญ่วัดใจเขาไว้ไม่ผิด ชูดเอาความจริงจากไอ้ ปีสาคัจตน์นี้ ยากยิ่งกว่ารีดเลือดกับปู

ทั้งๆ ที่มันอยู่ในหน้าที่ราชการ ไอ้เปรตเอ๊ย!

“คุณมีหน้าที่ตอบคำถามผม!”

ท่านนายพลลงน้ำเสียงหนักๆ

“หนึ่ง...กระจาดขี้แค้นที่คุณเอามาให้ผมนี่เป็นของใคร ห้ามบอกว่าไม่รู้ เพราะถ้าคุณไม่รู้แล้วยังเอามาเสนอผู้บังคับบัญชาโดยที่อาจเป็นแค่เด็กมือบอนเขียนเล่นทิ้งไว้ คุณก็ไม่เหมาะสมกับยศพันเอกที่นำหน้าชื่ออยู่ทนโต้นั้น สอง...ความหมายที่ปรากฏในกระจาดขี้แค้นนี้ ดีความ ได้ลึกแค่ไหน ห้ามตอบว่าไม่รู้อีกเหมือนกัน เพราะผมถือว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องเสนอทั้งหลักฐานและความคิดเห็น แล้วก็ตาม...สิ่งต่อไปที่คุณจะทำหรือกำลังทำนี่คืออะไร ห้ามบ่ายเบี่ยง เพราะผมถามในฐานะที่เป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของคุณ”

หลังฟังคำถามยาวเหยียดและสบตาท่านนายพลจิงๆ ภูวาก็ ถอนใจบ้าง ยิ้มบางบนริมฝีปาก ก่อนเอ่ยคำตอบอย่างนำถีบ

“ท่านไม่เปิดช่องให้ผมเล่น”

“ถ้าคุณไม่ให้ผมจับ ผมก็จับไม่อยู่”



พลโทเอกทัตติกล่าว แล้วรอยยิ้มกว้างที่หาได้ยากเต็มทีในช่วงเวลาสามสี่เดือนที่ผ่านมาคลี่ชัดๆ บนดวงหน้ากว้างแกร่งของเขา มันเป็น ‘ปีศาจ’ ตัวจริงแห่งกองทัพแน่แท้แล้ว

“รายงานเรื่องไปเลยภรรยา อารมณ์ผมมันคงมากพอแล้ว ขอบใจที่ช่วยโหมโรงให้”

พอถูกจับได้ซึ่งหน้าอย่างคนมาเหนือเมฆ ภรรยาผู้ดำดิ่งก็ถึงกับยิ้มเจื่อน เมื่อสบตาของคนทีรู้ทันและเป็นฝ่ายขึ้น เขาก็สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะผ่อนออกมาช้าๆ

“ข้อหนึ่ง ข่าวกจากมือดีของผม ‘हनวดมังกร’ ข้อที่สอง ‘ของ’ กลับไปสู่มือของริษยาโคคนใดคนหนึ่ง ส่วนข้อที่สาม รอเฝจากที่ประชุม” ทั้งห้องอึ้งไปอึดใจ

“ผมถามคุณยาวเหยียด ตอบผมสั้นแค่นี้เองนี่นะ”

รอยยิ้มปรากฏบนดวงหน้าของปีศาจ ก่อนได้คำดำนิ

“ไม่อยากจะสอนหนังสือสังฆราช สอนจะเข้าช่วยน้ำครึบท่าน”

พลโทเอกทัตติหัวเราะหึๆ “อย่างผมถึงเป็นสังฆราชก็อ่านหนังสือไม่คล่องนักหรือ หรือถ้าเป็นจระเข้ก็เป็นอย่างพวกว่ายน้ำได้ไม่ลึก ขยายความไ้คำตอบของคุณหน่อยสิภรรยา”

“นาคราชากลับไปสู่มีอริษยาโคแล้วเมื่อวานนี้หลังเรือซีลอนระเบิด แต่ถ้ามติเบื้องต้นยังไม่ลงมา ผมก็จัดการอะไรไม่ได้ แล้วถ้ายังปล่อยให้หัตตราการปรากฏตัวของ ‘มัน’ เป็นอย่างนี้ต่อไป ไม่พันสิ้นปี นาคตนนี้ได้โผล่หัวโผล่หางขึ้นใจกลางกรุงเทพฯ แน่”

นายพลเฒ่าถอนหายใจอย่างคิดหนัก ประชุมตกลงกันหลายต่อหลายครั้ง มติก็ยังไม่ระบุดลงมา มันยึดเยื้อจนวินาศภัยคือปลานเข้าสู่แผ่นดินไทยทุกที

“ข่าวนี้คุณมั่นใจ?”

“มากยิ่งขึ้นกว่าตัวผมเอง”

คนทั้งห้องอึ้งงัน ท่านนายพลเปลี่ยนเรื่องไปเสียเฉยๆ

“มั่นใจยิ่งกว่าตัวคุณเอง หรือเพราะตัวคุณเองคือ ‘หนวดมังกร’  
กันแน่”

ภวามองคนพูดด้วยนัยน์ตาพราวระยับขบขัน ก่อนจะหัวเราะ  
เบาๆ แล้วสัพยอกเสียดสี

“อารมณั้ขันร้ายนะครับท่านนายพล”

นายพลเอกทิดถอนหายใจ ก่อนเปรยขึ้นลอยๆ

“หนวดมังกร เขี้ยวสิงห์ ตาเหยี่ยว”

ภวาเลิกคิ้วเหมือนจะรอคำถามต่อ

“ผมจะมีโอกาสเจอลูกน้องคุณสามคนนี่มั้ยนึ้ย”

รอยยิ้มบางๆ ปรากฏบนดวงหน้าอ่อนใส

ใช่ วีรบุรุษสามนายในวงการทหารที่มีชื่อเสียงและผลงาน  
โดดเด่นเป็นที่กล่าวขวัญเสียดยิ่งกว่าเขาผู้เป็นนาย ผิดแต่ประวัติของ  
พวกนั้นลึกลับ ไม่มีใครรู้แม้แต่ชื่อ ไม่มีใครเห็นแม้แต่เงา และอาจมี  
น้อยกว่าสิบคนในโลกที่จะรู้ว่าพวกนั้นคือใคร และน้อยยิ่งกว่าที่จะรู้ว่า  
นายแพทย์ทหารคนหนึ่งเป็นผู้กุมบังเหียน

“ท่านจัดการยังไงกับเรื่องสารวัตรชญาเทพ ผจญเกียรติ”

ภวาเบี่ยงหัวข้อสนทนาไปเรื่องอื่น ทำให้ท่านนายพลเขม่นมอง  
เขาอย่างเคร่งขรึม

หนังสือลับสุดยอดของทางราชการ!

กรมตำรวจขอความร่วมมือจากกระทรวงกลาโหม

แต่ถึงจะลับสักแค่ไหน ถ้ามีอดีที่่สุดของหน่วยข่าวกรองตรงหน้า  
อยากจะรู้ มันก็คงจะลับต่อไปไม่ได้

“ผมก็จะส่งจันตวีร์ไป คุณมีความเห็นว่อย่างไร”

“ถ้าท่านยังไม่ส่งคำสั่งออกไป ผมอยากจะอาสา”

คำตอบนั้นทำให้ท่านนายพลต้องจ้องเขม็ง แล้วกล่าวด้วยเสียง  
เครียดๆ

“อย่าล้อเล่นให้มากนัก ผมยังไม่อยากให้ดาวบนบ่าผมกระเด็น  
ด้วยความคะนองของคุณ งานของคุณลับแค่นั้นควรจะรู้ดีอยู่ ฉาก  
หน้าของคุณเป็นได้แค่แพทย์ทหารมีอดี คุณน่าจะจำขึ้นใจอยู่แล้ว”

“ท่านก็จะให้ผมเล่นบทเป็นแต่หมอผ่าตัดทั้งปีทั้งชาติ”

น้ำเสียงเอ่ยชัดทำให้ท่านนายพลเริ่มอมยิ้ม

“ถ้าคุณอยากได้ตำแหน่งทูตทหารด้วยผมก็ไม่ว่า”

ภรรยาแยกเขี้ยวรับคำล้อเลียนของท่านนายพลที่ตามมาด้วยเสียง  
หัวเราะของเจ้าตัว แล้วเขาก็จึงกล่าวแย้ง

“อย่าประมาทสารวัตรนักครีบท่าน เขาสืบแค่เรื่องการตายของ  
เจ้าสัวปฐุมภรณก็จริง แต่เบื้องหลังใครจะรู้ มันอาจจะพัวพันกับนาคร  
ราชาก็ได้ นายคนนี่ไม่โง่ แต่ชอบเดินหมากโง่ผาง แล้วมันอาจทำให้  
อะไรต่อมิอะไรที่เราสืบกันมาต้องพังลงไปเป็นแถบๆ”

“จินตวิริไม่รู้อะไรเกี่ยวกับนาครราชานัก” ท่านนายพลตอบ  
พร้อมกับรอยยิ้มบางๆ

“สารวัตรคงไม่มื่อมองเท้ารอฟังแต่ข่าวสารจากทางเรา” ภรรยา  
ค้าน

ห้องทั้งห้องเงียบงันไป

“เชื่อผมสิ นอกจากแพทย์ผ่าตัดมือห่วย บทเสนาธิการทหาร  
กับนักการทูตลั่นหมาผมก็พอเล่นเป็น”

คำตอบจากบุรุษประหลาดทำให้ท่านนายพลถึงกับขยับยิ้ม

เขารู้พอๆ กับภรรยาว่า อะไรก็ไม่ปลอดภัยเท่ากับเข้าไปควบคุม  
อย่างใกล้ชิด แต่มันจะคุ้มหรือเปล่า ก็การจะส่งชายหนุ่มคนนี้เข้าไป

แปลก เพราะนั่นเหมือนกับการประกาศออกไปตรงๆ ว่า ภูวานั้นละที่เป็นกฤษฎาเจ้าศรัทธาของมฤตยูตัวร้าย!

ท่านนายพลสปรายตาจริงจังแน่วแน่ของผู้อาสาหนึ่งเพียงคนผู้เดียว ก่อนตัดสินใจเด็ดขาด

“คุณต้องการเวลาเตรียมตัวนานเท่าไร?”

“ท่านพร้อมเมื่อไหร่ ออกคำสั่งถึงนายแพทย์ภูวาได้ทุกเมื่อ”

“ดี อีกสองวันคำสั่งจะลงไปถึงคุณ เตรียมตัวให้พร้อมไว้ภายในสองสัปดาห์ผมจะส่งเขาไปให้คุณจัดการ เมื่อถึงตอนนั้น ผมอยากให้คุณใช้เขาให้เป็นประโยชน์ต่อทางการมากที่สุด และข่าวด่วนที่ผมอยากได้ในตอนนี้คือ การเคลื่อนไหวของคนภายในสกุลรูปศิริโรคนพวกนี้เข้าเล่นเหลี่ยมคู่มาก แล้วกำลังทุกสายของมันในตอนนี้งมเป่าตรงไปหาเจ้ามฤตยูตัวร้าย ยิ่งเข้าใกล้มันมากเท่าไร เจ้านาครโลกันตร์ของคุณมันก็ใกล้มือเรามากเท่านั้น”

“แต่่นาคมหาประลัยนั้นไม่ใช่ของผม”

เสียงคำนบกระแสบหัวเราะขัดความซีเรียสของคำสั่ง ตามมาด้วยรอยยิ้มที่ทำให้ท่านนายพลต้องเขม่นมองอีกฝ่ายชัดๆ

ภูวาทำเสียงราวกับไม่รู้จักพิษสงของเจ้ามฤตยูตัวร้าย!

**‘ถ้ามันทำเป็นโง่ไม่รู้เกี่ยวกับนาคราชา อย่าไปเชื่อ มันรับคำสั่งให้ติดตามการเคลื่อนไหวของเจ้าสิ่งนี้มาตั้งแต่ต้น นิสัยเสียที่สุตรองจากความชอบกวนประสาทกับขี้เล่นไม่เป็นเวลา ก็คือไอนิสัยรายงานน้อยของมันนี่ละ ถ้าอยากสู้ก็ต้องซึก แล้วถ้าจำเป็นจริงๆ ก็ออกคำสั่ง**

**‘อย่าทำตัวโง่ให้มันเอาไปมั่งหัวเราะ รับบทเป็นนายต้องรู้ให้ทันมัน ใช้ปีศาจตนนี้ให้คุ้ม ท่านนายพล บอกตรงๆ ผมเองก็ไม่ว่าจะมิ**

โอกาสได้ขึ้นเวทีใช้มันไปอีกปี'

เสียงหัวเราะ ก่อนเสริมตามมาอีกว่า

'สารภาพอย่างไม่อายปาก ได้ผมก็พยายามจะกดยศมันไว้ให้ต่ำ แต่ฝีมือกับความสามารถในฐานะที่มันเป็นตัวของมันเอง มันก็ได้เต้าพาตัวเองสูงจึ้ตามหลังผมมาทุกขณะ แล้วถ้าผมลงไปเล่นมันมากๆ เข้า ก็กลัวใจว่ามันจะออกซะก่อน' รอยยิ้มอย่างหนึ่งจากคนพูดทำเอาพลโทเอกทิตติต้องยอมรับกับตัวเองในใจว่า 'ท่าน' คงต้องเอ็นดูบุรุษผู้มีสมญานามร้ายเกินตัวนี้เป็นพิเศษ

แล้วยามนี้ท่านนายพลก็เริ่มนึกสงสัยตัวเองเป็นกำลังว่า

เขาเองจะเป็นคนหนึ่งผู้ติดห่วงเส้นหนึ่งของนายคนนี้เข้าบ้างหรือไม่

พลโทเอกทิตติพินิจบุคคลตรงหน้าอีกครั้ง

"พินัยกรรมของริบิวติโรยังไม่เปิด อะไรต่อมิอะไรก็ยังไม่เหมือนอยู่ในหมอก คลุมเครือไม่ชัด" พลโทเอกทิตติกล่าวเสียงเครียด ก่อนจะเอ่ยประโยคคำถามที่จุดประกายความสงสัยอยู่กลางใจตนเป็นนาน "แต่ถึงแม้ว่าตอนนี้อะไรต่อมิอะไรจะยังไม่กระจ่าง สำหรับตัวคุณเอง ภูวาใครกันในริบิวติโรน่าจะเป็นผู้ได้ประโยชน์มากที่สุดจากการลงมือในครั้งนี้"

ภูวาสบตาท่านนายพลด้วยดวงตาเป็นประกายวาววาม ก่อนจะขยับยิ้มกว้างแล้วตอบคำถาม

"พัยค์มรียายแห่งเอเชีย นายโสม ปริบันถ์...หัวใจแห่งริบิวติโรหยกไส แห่งบูรพา...สิงห์เฒ่าแห่งไพ่นทะเล เหลียง เทียนซี ขงเบ้งแห่งสกุลลี่"

"งั้นคุณเองก็เห็นเหมือนคนอื่น ๆ ว่า เป็นหนึ่งในสามนี้"

"ผมไม่เคยมีความเห็นใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้" ภูวาสบตาท่าน

นายพลพร้อมรอยยิ้มประหลาด

“เอาเข้าจริงแล้ว โสม บริพันธ์ อาจเป็นแค่ม้า หยก นูรพา อาจเป็นแค่เรือ มีคนเคยบอกผมว่า เรื่องนี้คืนตัวจริงยังหลับไหล บิชอปยังอยู่ในความมืด คิงผู้บ้าอำนาจกำลังรอโอกาสปรากฏตัว”

มันชวนให้บรรยากาศมืดดำไปถนัด

แต่ก่อนที่คำถามใดๆ จะพ่นริมฝีปากของท่านนายพล เสียงเปิดประตูก็ลั่นขึ้นมาราวกับไม่รู้มารยาท

### สตรีสาวน้อยผู้โสภานในชุดราตรีสีม่วงเข้ม

ภาพที่ไม่ผิดอะไรไปจากสาวน้อยในวรรณคดียุโรป เรือนผมสีดำระยับราวเส้นไหมถูกเกล้าเป็นมวยสูงอย่างพวกเจ้าหญิงฝรั่ง แต่เครื่องหน้าที่ย่างเหมาะเจาะอย่างชาวเอเชียแท้กลับถูกประเทินหนักด้วยเครื่องสำอางหนา สีเดียวกับชุดจนเข้มจัด

ดอกฟ้าแห่งค่ายพันทะนง สวयจนพวกเด็กธนูอาจพากันหายใจขัด หรือแม้แต่เฒ่าเจ็ดสิบอาจหัวใจวาย

ภูวาทะพจะกลืนน้ำลายเอือกอย่างนึกเสียววาบ มองเรื่อยจากดวงหน้างามน่ารักมาตามลำคอขาวผ่องและไหล่มนลาด ไม่มีเส้นสายอะไรที่จะยึดชุดเปลือยไหล่เหล่านั้นเลยสักนิด มันเกาะอยู่เพียงแค่ออกอย่างหมิ่นเหม่จนน่าเสียวได้และยั่วค้นหา

อรวี นุชยภัทร...

สุภาพบุรุษไม่พึงจ้องตะลึงเอาแบบนี้...ภูวา

ความดีความชั่วนี่ข่มกันอยู่ในใจ แล้วความชั่วก็เป็นฝ่ายชนะให้กวาดตามองแม่ดอกฟ้าหัวนอกนั่นอีกครั้งด้วยความขบขัน ท่านนายพลของเขาคงซ็อกจนโรคหัวใจจะกำเริบ ถึงได้นั่งอึ้งไปแบบนี้

“ลุ่มหมอภูวาไปไหนเสียแล้วคะคุณพ่อ”

คำถามของหล่อนทำเอา ‘ลุงหมอ’ สะดุ้งโหยง

“พ่อจะหัวใจวายเพราะเราสักวัน ยายอ”

นัยน์ตาคู่ดำฉายความฉงน ก่อนจะเริ่มเข้าใจ

“โอ้! ออไปงานเลี้ยงแฟนนี่คะ ความจริงอกรก็ว่ามันสวยดีออก  
ลูกน้องของคุณพ่อแต่ละคนมองอกรกันจนตาลอย”

คำอธิบายต่อลูกยัยจนคนที่นั่งก้มมองพื้นห้องต้องอึ้งมึนกลับ  
หัวเราะ โดยเฉพาะกับเสียงกักตึงกรอดของผู้คุมกองทัพแต่ไม่สามารถ  
คุมลูกสาว

“มีอะไรตลกนักหรือ”

เสียงหวานที่เคยอ่อนบิดาแต่แรกถามตรงมายังบุรุษแปลกหน้า  
นัยน์ตาของสาวเจ้าสังเกตเห็นรอยยิ้มพรายบนดวงหน้ารักเขรานั้นชัด  
ภาพของชายหนุ่มไม่มีเค้าลูกน้องทหารคนไหนของบิดาสักนิด ถ้าไม่  
นับกางเกงสีไพลเก่าๆ กับเสื้อยืดคอกลมสีเขียวขี้ม้าที่ใครต่อใครก็สวม  
กันอยู่ทั่วค่ายทหาร

คนถูกหักม้วแต่ดูบเขรากับเกาศีระชะตัวเองแกรๆ อย่างไม่รู้ตัว  
ว่าถูกเรียก อากัปกริยาช่างยั่วโมโหและไร้มารยาท ความรู้สึกหงุดหงิด  
ผุดขึ้นในใจอรวีอีกอย่างอดไม่ได้ ทั้งที่ขมมันลงไปตั้งแต่เห็นการมอง  
ที่สื่ออารมณ์ขันของนายคนนี่ในตอนแรกแล้ว

“นี่!”

แผลอหลุดปากตวาด และได้ผลเมื่อนายคนนั้นเงยหน้าเหลือ  
หลายชั้นมามองด้วยนัยน์ตาที่ขุ่นเช่อ ทำให้หญิงสาวสงบใจลง พอนึก  
คาดเดาว่าเป็นทหารเกณฑ์หน้าใหม่ที่ยังไม่รู้ระเบียบอะไร ความไร้  
มารยาทนั้นคงเกิดจากขาดการอบรม ก็เมตตาขึ้นมาบ้าง

“เรานั้นละ ทำไม่ถึงได้ไว้หนวดไว้เคราผิดผู้ผิดคนอย่างนี้”

สั่งสอนอย่างเป็นผู้ใหญ่เกินตัวแบบที่คนถูกสอนนี่ก็อึ้งในใจ

แม่พระแห่งคนยาก ดอกฟ้าแห่งพันทะนง ลือกันว่าหล่อนใจดี  
นักกับคนด้อยโอกาสกว่า นี่หล่อนคงเตรียมส่งเคราะห์ให้เขา

“ดูแลตัวเองให้ดีๆ หน่อย อย่าทำตัวให้เหมือนพวกโจรป่านัก  
คนอื่นจะดูแคลนเอา”

อรวีผ่อนลมหายใจ ไม่ทราบแน่ว่าคนฟังจะเข้าใจคำที่หล่อน  
บอกหรือไม่ สบตาหล่อนครู่เดียวก็ยิ้มซื่อๆ มองไปทางบิดาของหล่อน

“ฉันขอตัวไปแปลงสภาพคราบโจรรับท่าน”

ท่านนายพลถอนหายใจ จับจ้องสีหน้าเรียบๆ ของนายแพทย์  
ภูวา แล้วเบือนหน้ากลับไปมองลูกสาว

“อรวี นายแพทย์ภูวา ชีรราช”

“ภูวา ชีรราช”

อรวีหลุดปากทวน แล้วนัยน์ตาดำขลับก็เบิกโต หน้านวลเปลี่ยน  
เป็นขาว ก่อนจะกลับมาซบสีเลือดจันร้อนผ่าว จ้องถลึงมองร่าง  
ชะมุกชะมอมในชุดทหารสีฟางซ้า เค้าน้ำที่แม่จะเริ่มรดด้วยคร่ำ  
ก็ยังเด็กจนเกินกว่าจะยกให้เป็นที่ได้ถึงอาจารย์หมอ

นายคนนี้นะหรือ อาจารย์หมอมอภูวา

หญิงสาวเม้มริมฝีปากแน่น กล้าดีอย่างไรถึงมาทำเชอทั้งที่ตัว  
เองไม่โง่ ความโกรธผุดพรายพวยๆ กับความอาย

“ทำไมทางกรมเขาถึงได้ส่งหมอเถื่อนมาตรวจสุขภาพคุณพ่อ  
คะ” ความเมตตาหายวับไปแล้ว เหลือเพียงแววหาเรื่อง นัยน์ตา  
คมกริบตัวดมมองบุรุษที่หล่อนประณามว่าหมอเถื่อน “แล้วยังแต่งตัว  
ราวกับพวกพลทหารฝึกหัด”

ภูวาสะดุ้งเฮือก รวดเดียวถอดหมดยศ มันช่างให้ความรู้สึกจุก  
ในคอพิกล เขามองสบประสาณตากับสาวสวย แล้วเลือกที่จะนิ่ง

“สุขภาพของคุณพ่อเป็นยังไงบ้าง”



“แข็งแรงพอจะลุยออกแนวหน้าได้อีกสองสามรอบครับคุณหนู”  
ตอบสุภาพเรียบร้อย แต่ตัวเรียวขมวดบนดวงหน้างามของคนฟัง บอก  
ความไม่พอใจชัด ก่อนจะเอ่ยวาจาเคร่งเครียด

“คุณพ่อذنอนอดีตๆ กันมาหลายคืน ปวดหัวประจำทุกเย็น  
แล้วยังเจ็บคอมากช่วงสามสี่วันนี้ แต่คุณกลับรับรองให้ส่งไปสนามรบ  
คุณคิดจะส่งคุณพ่อฉันไปตายหรือไงไม่ทราบ”

คนเป็นหมอแทบจะส่งเสียงครางในใจ เมื่อสาวสวยเปรยต่อมา  
ด้วยประโยคกึ่งปรามาส

“ไม่รู้โรงพยาบาลภูดินทร์รับหมอไม่มีคุณภาพมาได้ยังไง”

คนถูกว่ากลืนน้ำลายฝืดคอ แล้วสรวลพมดรูป

“จริงๆ แล้วผมยังไม่ได้ตรวจอาการของท่านนายพลเลย”

อรวิมองคนกล่าวด้วยสายตาเยาะ ทำได้น้ำดูมากกว่าน้ำเกลียด  
แม้ว่าจะทำให้คนสรวลพมยั้งสะอีก

“ไม่ได้ตรวจแต่บอกว่าตรวจ ไร้อรรถาบรรณก็แยะพอกัน”

“ยายอ”

ท่านนายพลชัดแล้วส่ายหน้าก่อนเอ่ยได้

“ไปๆ กลับขึ้นห้องเถอะไป สุขภาพพ่อยังแข็งแรง พ่อรู้ตัวดี  
ภูาก็รู้ว่าพ่อไม่ได้เป็นอะไรหนัก เขาถึงกล้ารับรอง”

“กล้ารับรองหรือคะ เขาสรวลพมออกมาเองว่าดีแต่ปาก”

ลูกสาวสวนทันควัน ก่อนเหลือบมองคน ‘ดีแต่ปาก’

“อระจะไม่เอาเรื่องก็ได้ ถ้าอาจารย์หมอเขาจะเริ่มลงมือตรวจ  
สุขภาพของคุณพ่อเสียเดี๋ยวนี้”

“ภูวาไม่ได้มาตรวจสุขภาพพ่อ เขามารายงานตัวย้ายเข้ามา  
ประจำที่ค่ายพันทะนง” พลโทเอกทัตติเอ่ยอธิบาย แต่บุตรก็ยังคงค้าน

“แต่บอกออกมาเองว่าตรวจแล้ว”

คนเป็นพ่อหัวเราะเบาๆ สายหน้าอย่างเอ็นดู

“เราเนี่ยมันโยกโย้จริง ก็เขายอมรับว่ายังไม่ได้ตรวจแล้วไง จะไป บังคับให้เขาตรวจ เครื่องไม้เครื่องมือเขาก็ไม่ได้เตรียมมา พงู้งานนี่พ่อไป ให้เขาตรวจเองที่โรงพยาบาลก็แล้วกัน”

“ถ้าคุณพ่อยอมไปโรงพยาบาล อรจะนัดหมอคนใหม่ให้ค่ะ” อรวีเอ่ยยิ้มๆ อย่างพอใจและยอมเลิกรา แต่เสียงกระแอมดังชัดจึ่งหวะ จากคนที่จะอดตรวจโรคก็ตั้งขึ้น

“ให้ผมตรวจสุขภาพของท่านตามคุณหนูว่าดีกว่าครับ”

นิ่งไปสักพัก ท่านนายพลก็ตอบรับคำขอ

“จะดีหรือภูวา ตรวจสุขภาพนอกหน้าที่ ไม่ได้เงินนะคุณ”

น้ำเสียงที่อ่อนท้อออกจะกลัวหัวเราะ ภูวาขยับยิ้มตามทันที พร้อมกับบลุกเดินอ้อมโต๊ะใหญ่ไปหา อรวีขยับห่างไปยืนมอง

ดวงหน้างามยังมีข้อกังขา มองการตรวจโรคของหมอเถื่อนคนที่หล่อนตราหน้าอยู่เงียบๆ

เขาเอ่ยกระซิบอะไรกับพ่อหล่อนสองสามคำขณะขอให้ท่าน ปลดกระดุมปกเสื้อ นิ้วเรียวสวยอย่างกับนิ้วผู้หญิงของหมอนุ่มเลื่อน มากดจับที่แฉ่งซี่พจนิตเดียว ก่อนขยับขึ้นมาบริเวณต้นคอ

ไม่มีอาการผิดปกติเปลี่ยนแปลงอย่างใดในระหว่างตรวจโรค ดวงหน้าสีอ่อนเชอของคณหน้าเหมือนลูกน้องโจรทางแถวยังคง ฉาบด้วยรอยยิ้มนิคๆ

นายคนนี้ยิ้มสวย

คงรู้ตัวว่ายิ้มสวย ถึงได้ยิ้มบ่อย

อรวีคิดพลางหมั่นไส้

อาจารย์หมอภูวา

นี่ทุกอย่างโรกนี้ก็ไม่ออกว่าหน้าอย่างนี้จะเป็นอาจารย์หมอได้

ยังไง เอาแค่จบหมอบได้ครบปีหรือยัง ก็ยังน่าสงสัยนัก

แล้วความคิดก็หยุดชะงักไปแค่นั้น เมื่อนัยน์ตาของคนยิ้มสวย  
หันกลับมายิ้มใส่ตาลอ่อน แล้วพูดหน้าตายเสียงซื่อ

“ซีพจรท่านเดินเร็วไปหน่อย แต่ยังปกติครับคุณหนู”

คำรายงานของเขาทำให้อรวีเบิกนัยน์ตากว้าง เอ่ยทวน

“ซีพจร?”

“ครับ” คำตอบจากหมอบหน้าตาย

หญิงสาวตัวดีสายตามองบิดาที่ยังทำสีหน้าเคร่งเหมือนไม่รู้ทัน  
พอหันกลับมาจ้องหมอบเถื่อนอีกครั้ง เขาก็ยังตีสีหน้าซื่อแสนซื่อจน  
หล่อนถึงกับแหม่มริมฝีปาก

“ฉันทบอให้คุณตรวจอาการคุณพ่อ ไม่ใช่ให้มาจับซีพจร”

“แค่จับซีพจรผมก็วิเคราะห์โรคได้”

คราวนี้เจ้าหล่อนถึงกับอุทานอะไรขึ้นมาเบาๆ สีเรือขึ้นจับผิว  
หน้าจนเปล่งปลั่ง พอๆ กับนัยน์ตาวาววับ

“อ้าว! ยายอว แล้วกันสิ เขาก็ตรวจแล้วยังจะเอาอะไรอีก”

“ซี” เสียงขึ้นจุ่มกแสดงอาการขัดอกขัดใจ

“ตรวจ? จับซีพจรยังไง หมอบเถื่อนของคุณพ่อยังทำไม่เป็นด้วย  
ซ้ำ ยังมีหน้ามาบอกว่าจับซีพจรแล้ววิเคราะห์โรคได้”

นัยน์ตาคมกริบตัวดีมองหมอบเถื่อนที่กำลังทำหน้าตื่น พลังยัง  
ความหงุดหงิดของตัวเอง แล้วหันกลับมาสบตางุนงงของบิดา

“อวออกไปรอคุณพ่อข้างนอกแล้วกันค่ะ เห็นหน้าหมอบของคุณ  
พ่อนานกว่านี้ คงต้องหาทางจับส่งกลับไปเรียนเป็นแพทย์ฝึกหัดใหม่  
ราคาญตานัก”

พอหญิงสาวออกจากห้องไปแล้ว ท่านนายพลก็เรียบเรียง  
ประโยคคำพูดของลูกสาวตัวเองใหม่ สักพักคิ้วของเขาก็ขมวดขึ้น จ้อง

‘หมอเถื่อน’ ที่กลับไปนั่งหน้าเจื่อนอยู่ตรงหน้า แล้วท่านนายพลก็ถึงกับสบถถอนจน

ไฉ่เวรเอ๊ย!

คุณนักรู้ จะโทษใคร ก็เขาเองที่ไปหลงเชื่อฝีมือมันมากจนถึงกับถูกต้มเสียจนสุก

คำอ้างซีพจรไม่ถึงนาทีและกตคอกุหนักรู้ อีกสองสามครั้ง แต่เสือกมาบอกว่าจับซีพจรเสร็จแล้ววิเคราะห์โรคได้ ไฉ่หอก!

มองไฉ่คนกะล่อนที่ตอนนี้ไม่กล้าสบตาเขา แกล้งทำเป็นมองพื้นมองเพดานไปตามเรื่อง

ความรู้สึกทั้งขำทั้งฉุนปนปนกันจนแยกไม่ออก

ในที่สุด ความขันทันก็เป็นฝ่ายชนะ

“ทำไมไม่หลอกให้แนบเนียนหน่อยเล่า ภูวา”